

מבשר טוב

סעודה ג'

פרשת האזינו

שבת שובה

תשפ"א

מאמר "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו"

עיקר העבודה בימים הנוראים ובזמנים הגבוהים הוא שיעשה רושם לימות השנה אף בימים הנמוכים

א

בפסוק: "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי"

יש להבין החילוק בפסוק שכאשר דיבר מהשמים אמר לשון "ואדברה" היינו דיבור קשה דברים קשים כגידיים ואילו כאשר מדבר מהארץ אומר "אמרי פי" היינו לשון אמירה רכה דוקא.

עוד יש לבאר שכאשר דיבר אל השמים אמר בלשון נוכח "האזינו השמים ואדברה" ואילו כאשר מדבר אל הארץ אומר בלשון נסתר "ותשמע הארץ אמרי פי" וצ"ב.

ונראה בזה הנה ידוע שענין "שמים" הוא מרמז על רוחניות ומעלות גבוהות שהם בחינת שמים, ואילו הארץ מרמז על עניינים גשמיים ונמוכים שהוא בחינת הארציות.

וכמו כן שמים הוא ענין נשמה שהשמים הם גימטריא נשמה לרמז שהשמים הוא מרמז על הנשמה ועל החלק הרוחני ואילו הארץ מרמז על חלק הגוף והוא החלק הגשמי, וכדאיתא כן להדיא בגמרא סנהדרין [צא:]: "הקדוש ברוך הוא מביא נשמה וזורקה בגוף ודן אותם כאחד שנאמר יקרא אל השמים מעל ואל הארץ לדין עמו יקרא אל השמים מעל זו נשמה ואל הארץ לדין עמו זה הגוף" ע"כ.

וכמו כן נראה לבאר דישנם גם בבחינת הזמנים אלו הבחינות שישנם זמנים גבוהים מאד שבהם יש התעוררות גדולה לעבודת השי"ת שהם זמנים רוחניים והם בבחינת שמים, ולעומת זאת זמנים ישנם זמנים נמוכים יותר שהם בבחינת ארץ שהם זמנים גשמיים והמה הזמנים הנמוכים.

ב

והנה זמנים אלו של הימים הנוראים שמראש השנה ועשרת ימי תשובה ויום הכפורים וכו' שהם בודאי זמנים גבוהים עד מאד והם הזמנים שנקראים "שמים" שבהם נעשים בני ישראל לרוחניים יותר והם הזמנים הגבוהים שיש בהם התעוררות גדולה לתשובה ולעבודת השי"ת ולעורר האדם ולהגביהו ולהתקרב ביותר אל הבורא ברוך הוא.

ואולם העבודה מוטלת על האדם שיהא משקיע כח ועמל ויגיעה רבה בזמנים הגבוהים הללו שיהא משפיע מהם על כל השנה כולה אף על הזמנים הנמוכים בבחינת ארציות שיבואו אח"כ, שישאר בהם רושם מאותות העבודה הגדולה בימים הנוראים הללו, ושלא יהא כבחינת עוף הפורח שהתעורר לשעתו בלבד ולא נשאר מכך כל רושם למשך הימים הרגילים בכל השנה ח"ו.

וכן איתא בספרים הקדושים על הפסוק שאומרים בימים הנוראים "מי יעלה בהר ד' ומי יקום במקום קדשו" היינו דודאי עבודה גדולה ונשגבה היא מי יעלה בהר ד' לעלות למקום הקודש, אמנם ביותר עבודה גדולה צריך החלק

השני של "מי יקום במקום קדשו" היינו אף שכבר זכית לעלות במעלות גדולות בימים אלו הקדושים, מכל מקום צריך עבודה מיוחדת באלו הימים שעל ידה יזכה לקיום הדברים ולא ליפול לגמרי מהר ד' כי אם שישאר רושם הקדושה מעבודת אלו הימים במשך השנה כולה ואף בזמני הירידה לזכות שיהא לו על כל פנים עמידה שאף אם לא יעלה יותר מכל מקום לא יפול לגמרי מהתעוררות הקדושה ומעבודת השי"ת במשך כל השנה כולה.

ואמנם האדם צריך שיתן דעתו כבר עתה בזמנים הגבוהים והרוחניים שיהא עושה רושם גדול וחזק בעצמו עד כדי שיהא בו להשפיע אף על כל שאר הזמנים שיושפעו מהעבודה של ימים נוראים אלו.

ודברים ברורים כתב בזה בסה"ק קדושת לוי בשם הרמב"ן הקדוש על הפסוק בשיר השירים "אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ" וז"ל"ק: [לחג השבועות]: "על פי דברי הרמב"ן שפירש על פסוק (ש"ה"ש ב,ז) מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ, ופירש כשמגיע לאדם איזה התעוררות של יראה ואהבה להבורא ברוך הוא אזי תיכף ומיד יראה לעשות לה כלי, היינו שיעשה תיכף איזה מצוה, דהיינו שיתן צדקה או ישב תיכף ללמוד וכדומה, כי ידוע שהתעוררת הבאה אל האדם בפתע פתאום הוא אור הנשפע עליו מלמעלה ונקרא בחינת נשמה אזי צריך האדם להלבישה בגוף בכדי שיהיה לה חיזוק ובסיס שלא יהיה מוטה חס ושלום כידוע למביני מדע. וזה פירוש הפסוק מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ, כי חפץ הוא מלשון כלי, דהיינו ההתעוררות ההוא שבא אל האדם צריך תיכף ומיד כלי וזהו עד שתחפץ עד כאן לשונו אף שאין זה לשונו ממש" עכ"ל"ק.

הרי לך מדבריו הקדושים שכאשר זוכה האדם להתעוררות ולהתעלות בעבודת השי"ת הרי צריך שיעשה מכך מיד חפץ וכלי כדי שיהא קיום להתעוררות ושלא יאבד ח"ו ועל כן צריך לעשות לזה כלי וחפץ.

ג

וביאור יסוד הדברים הוא משום שהכלל הוא כאשר בא אתערותא דלעילא דהיינו שמעוררים מן השמים את בני ישראל והשי"ת ברוב רחמיו מאיר לאדם, הנה זהו לזמן בלבד וכדכתיב "והחיות רצוא ושוב" והיינו שכמו שיש זמנים שהם בחינת רצוא שמורה על התעלות גבוהה, כמו כן מגיע אח"כ זמנים של "שוב" היינו שנעלם ממנו כל ההתעוררות שהגיע מצד אתערותא דלעילא ומשום כן צריך שיהא לעומת זה גם אתערותא דלתתא שבלא זה לא יהא שייך שיהא לו אחיזה וקיום לנצח, ואם לא יעשה האדם בעצמו אתערותא דלתתא שיהא מחזיק את עלייתו ברוחניות אזי ח"ו יהא נאבד ממנו, ולכך צריך האדם להשקיע רבות באתערותא דלתתא לשמור על האתערותא דלעילא למען יעמדו ימים רבים.

ועל זאת בא משה רבינו ע"ה בפרשת האזינו לרמז לבני ישראל הדרך לשמור את ההתעוררות הבאה בימים נוראים אלו וכיצד לראות שיתקיים הדבר בידי בני ישראל לכל ימות השנה, ולזה פתח ואמר "האזינו השמים ואדברה" היינו שבזמני השמים שהם הזמנים הגבוהים יהא בבחינת ואדברה היינו דיבור שהוא לשון קשה שמרמז על עבודה קשה ויגיעה שצריך בימים אלו לראות שיהא עבודת השי"ת ביגיעה רבה ובחוזק גדול, וכן דיבר בלשון נוכח שהוא ג"כ שיהא באופן חזק ביותר עבודתו ולא שיעשה העבודה בדרך של לצאת ידי חובתו בלבד, אלא שיהא עושה ברצון ובחשק ובכח גדול את עבודת אלו הימים הגבוהים וישקיע בהם כל כחו וברצון גדול וזהו בחינת האזינו השמים ואדברה, ובזה יפעל שאח"כ גם כאשר יגיעו הימים שבבחינת ארץ ואדמה דהוא מרמז על זמנים נמוכים שאדם דורס על הקרקע ברגליו שעל כל פנים יהא בבחינת "ותשמע הארץ אמרי פי" דהיינו שעל כל פנים ישאר אצלו רושם חזק מהעבודה הגדולה בימים הגבוהים וממילא ישאר רשימו דקדושה בנשמתו למשך כל ימי השנה הרגילים.

ד

והביאור בדרך הלכה למעשה שכמו שנתבאר שבכל התעוררות הבאה לאדם מלעילא צריך שיהא לעומתו התעוררות דלתתא למען ישאר הדבר בידו ויהא לו קיום, ולכך כאשר יבוא ההתעוררות דלעילא אם לא יעשה כי אם לצאת ידי חובתו בלבד נמצא שלא הכין התעוררות מלמטה וממילא ח"ו לא יהא לזה קיום, ואמנם כאשר יעורר האדם לבבו ויכין מחשבתו וישקיע כחות גדולים בעבודתו ברצון, אזי בזה יעשה כלים וחפץ של אתערותא דלתתא ובזה יזכה להמשיך ההתעוררות לנצח.

ובזה יש לבאר מה שאנו מבקשים בתפילת "אהבה רבה" שנזכה "לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים" ויש לדקדק מהו ענין "ולקיים" שהרי כבר אמר לשמור ולעשות שנכלל בזה גם שמור מלא תעשה וגם לעשות בעשה וא"כ מהו ההוספה "ולקיים", אך להאמור יתבאר היטב דהוא תפילה מיוחדת שכמו שזכה האדם לשמור ולעשות וזכה להתעוררות בעבודת השי"ת עדיין צריך להתפלל ביותר שנזכה גם "ולקיים" היינו שיהא לזה קיום שיהא נשאר הרושם מהעבודה בזמנים הגבוהים ושיהא לו קיום לעד.

וזוהו העבודה בזמן זה של "שבת שובה" היינו שידע האדם בנפשו מעיקרא שכאשר זוכים לימים גבוהים אלו להתעוררות כל זה הוא בבחינת אתערותא דלעילא, וצריך מעיקרא לידע שצריך להשקיע כחות גדולים שיעמדו לו אלו הימים להמשך השנה ג"כ.

וכמו ששבת קודש מקיים את ימות החול של כל השבוע כידוע כן יכול שבת תשובה לקיים העניינים הרוחניים והתשובה שעושה בימים הקדושים שיהו מתקיימים כל השנה כולה.

וגם צריך האדם בזמנים גבוהים אלו לקבל על עצמו קבלות טובות בעניינים שיודע שצריך להתעלות בהם ובאמת הקבלה יש לה כח גדול שנותן להאדם כח קיום שיהא עומד בהמשך דרכו ג"כ.

ויסוד הדברים הוא שהקבלה טובה שמקבל האדם על עצמו יש לו כח וחלות, וכמבואר בגמרא נדרים [ח.]: "ואמר רב גידל אמר רב האומר אשכים ואשנה פרק זה אשנה מסכתא זו נדר גדול נדר לאלהי ישראל", ומבואר שם בסוגיא דאף בדברים שהאדם מושבע ועומד עליהם מהר סיני מכל מקום ישנו חיזוק כאשר מקבל האדם על עצמו וכמו שאמר דוד המלך ע"ה "נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך" והיינו משום שהקבלה יש לה כח וחלות שכאשר מקבל האדם על עצמו לעשות כן מקבל כחות מיוחדים לעמוד בכך.

ונמצא דזהו עיקר העבודה שצריך האדם להשקיע וכמו שנתבאר דישי הבחינה של "מי יעלה בהר ד" אך העיקר הוא "ומי יקום במקום קדשו" היינו שיראה האדם להשקיע כחות רבים שיהא לזה עמידה וקיום במקום קדשו.

ה

ובאמת כמו שנתבאר באופן הכללי שישנם זמני התעוררות לבני ישראל כמו הימים הנוראים והזמנים הגבוהים כמו כן הוא בפרטיות שכל אחד מבני ישראל זוכה שיש לו זמנים מיוחדים של התעלות שמעוררים משמיא את לב האדם להתקרב להשי"ת וזהו מה שנקרא בספרים הקדושים זמנים של "גדלות המוחין" שבהם זוכה האדם לבהירות וטועם קצת להבין גודל חשיבות עבודתו ואולם אח"כ יהא ניטל ממנו ההתעוררות ויגיע לבחינת "קטנות המוחין" ויהא בחינת נסתר שלא ירגיש ויהא בבחינת חשכות.

וצריך האדם מעיקרא לידע שלא לעולם חוסן ויגיעו הימים אשר לא יהא לו בהם בהירות המוחין ולכך כבר בזמני העליה יכין עצמו לקראת הזמנים האחרים.

וכאשר ישקיע כחות גדולים בזמני העליה וירגיל עצמו לכל עבודת השי"ת בחשק ובהתעלות הרי בהמשך הדברים יהא ההרגל נעשה טבע וכבר יוטבע אצלו ענין עבודת השי"ת עד כדי שאף בזמני הירידה כבר יהא מורגל בעבודתו את בוראו ובזה יזכה שיחזיק מעמד בעבודת השי"ת בכל המצבים, ובזה יזכה בכל עת להתעלות יותר ויותר ולהתקרב אל השי"ת ולעשות רצונו בלב שלם.

יעזור השי"ת שנזכה לנצל את אלו הימים הגבוהים וישאר בקרבנו רשימו קדישא לכל השנה כולה, ונזכה במהרה לזמני "השמים" הזמנים הגבוהים שיבואו בעת הגאולה השלימה שיתעלה העולם כולו לבחינת "שמים" ונזכה לגמר חתימה טובה, ולשנה טובה ומבורכת בכל העניינים בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.